

[Steincke.]

der gjorde Tjeneste i tysk Politi el. lign., ligesom den høje Straf af mindst 10 Aars Fængsel, som den højttærede Justitsminister før gjorde opmærksom paa, stadig rammer dem, der efter det danske Politis Fjernelse har gjort Tjeneste af politimæssig Karakter i Hipokorpsen el. lign., derunder altsaa ikke Sommerkorpsen, der ikke som saadant udøvede Politivirksomhed, jfr. § 10, c, ad Stk. 3.

Der næst indføres den almindelige borgerlige Straffelovs Regler om Prøveløsladelse med en mindre Ændring i § 3, Stk. 4. Endvidere udgaar Begrebet „uværdig til almen Tillid“ og erstattes med den i § 6, Stk. 1—3, foretagne Specificering af Retlighedsfortabelser, der dog i Hovedsagen er de samme som tidligere. Endelig kræver Strafnedsættelsen fra 4 til 2 Aar efter den almindelige Praksis en udvidet Adgang til Benaadning m. v., jfr. Lovforslagets § 2. Det er, saa vidt jeg kan se, de Hovedspørgsmaal, det drejer sig om.

Inden jeg gør nogle Bemærkninger om Socialdemokratiets Stilling til disse Hovedændringer efter Folketingets Vedtagelse, er det dog naturligt, synes jeg, at gøre opmærksom paa, at der i Virkeligheden er Enighed mellem alle om to Hovedspørgsmaal: for det første om det strafbares Omraade, altsaa, hvilke Handlinger der er strafværdige, idet der jo i Virkeligheden er Enighed om at fastholde det Grundlag, der blev lagt ved Loven af 1. Juni 1945, det Grundlag, som ogsaa de 8 af Juristudvalgets Medlemmer er gaaet ind for, og for det andet i Virkeligheden ogsaa om Straffens Størrelse. Den sidste Paastand kan maaske synes noget mærkelig, eftersom der netop i Folketinget har været en vældig Diskussion om Straffene. Men denne Paastand er i hvert Fald rigtig i den Forstand, at man ikke har ønsket den gældende Domspraksis ændret væsentligt, saa at Striden i Virkeligheden, efter at man har opgivet den højttærede Justitsministers oprindelige Forslag om Nedsættelse af Minimumsstraffen fra 4 helt ned til 1 Aar, ikke har staaet om Straffenes Størrelse, men om, hvorvidt denne Akkviescering ved Domstolenes Praksis, deres Fortolkning, skulde give sig Udtryk i den nye Lov eller ikke, og jeg kommer altsaa herved til det første af Folketingsflertallets Ændringsforslag.

Er det rimeligt at bevare den gældende Lovs normale Minimumsstraf paa 4 Aar eller — under Hensyn til den Domspraksis, hvis Resultater man i det store og hele finder rigtige — at gaa ned til en Minimumsstraf

af 2 Aar, saaledes som Forslaget nu lyder? Der har jo herom staaet en mægtig Diskussion i det høje Folketing, en Debat, der har drejet sig ogsaa om den uensartede Domspraksis, særlig i Lovens første Tid, og om, hvorvidt Domstolene ikke i Virkeligheden havde sat sig helt ud over Loven og efterhaanden oparbejdet en Praksis, som man imidlertid nu fandt det rimeligt at knæsette, naar man i øvrigt fandt den stemmende med de indvundne Erfaringer. Striden herom har imidlertid ikke megen praktisk Værdi, men for mig er den af principiel Betydning. Det, det drejer sig om, er jo, saa vidt jeg kan se, ikke, om den daværende Justitsminister ikke har administreret i Overensstemmelse med sine Løfter her i Rigsdagen, et Angreb, han udførligt har besvaret Sp. 5361 i Folketingstidende, heller ikke, om det er mere eller mindre forsvarligt, at Domstolene har fortolket Loven og de 4 Aars Minimumsstraf, som sket er. Nej, det, der i Øjeblikket er det afgørende, er, om det ikke, naar man i øvrigt skal revidere denne Lov, vilde være naturligt at bringe dens Strafferegler i Overensstemmelse med Domspraksis i Stedet for at hævde, at da Domstolene alligevel generelt fortolker Loven mildere, end Ordene synes at angive, er der ingen Gruud til paa dette Punkt at ændre Loven. Jeg kan ikke skjule, at jeg personlig finder, at det første Synspunkt er det rigtige. Socialdemokratiets Ordfører i det andet Ting holdt paa det sidste Synspunkt, modsatte sig altsaa Ændringen fra 4 til 2 Aar. Naar han har faaet Tilslutning hertil fra Partiet, skyldes det særlig, dels at man kunde frygte, at en Ændring nu af Minimumsstraffen fra 4 til 2 Aar igen skulde føre Domstolene til en ny Nedsættelse af den af Lovgivningsmagten ønskede Straffegradueing — en Frygt, jeg personlig ikke nærer —, dels at man fandt det saare uheldigt paa et Tidspunkt, da de fleste af disse Sager har faaet deres Afgørelse, at ændre Lovens Bestemmelser med den Virkning, at man saa maatte beskæftige sig paa ny med de for længst afgjorte Sager, eventuelt gennem Benaadning, et Argument, som ogsaa jeg forstaar. Det er ud fra saadanne Betragtninger Socialdemokratiet som saadant har lagt Vægt paa rent praktiske Overvejelser og set bort fra et principielt Synspunkt, der maatte føre til en formel Mildelse af Minimumsstraffen med det Formaal at slaa fast, at det nu engang er Lovgivningsmagten og ikke Domstolene, hvis Opfattelse skal binde alle.

Helt uden praktisk Betydning er det dog ikke, om man anlægger det mere prak-